

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

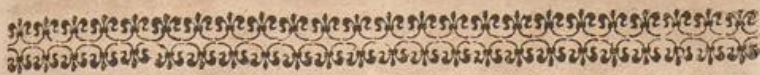
**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Epistola I. Ad religiosum quendam sibi subditum, qua illum instruit, qua ratione debeat abstrahere votuntatem à gaudio Creaturarum, & in Deo illam collocare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

EPISTOLÆ
SPIRITVALES

VEN. ET MYSTICI DOCTORIS

FRATRIS IOANNIS A CRUCE PRIMI
Carmelitæ Discalceati.

EPISTOLA I.

Ad religiosum quendam sibi subditum, in qua illum instruit, quæ ratione debeat abstrahere voluntatem à gaudio Creaturarum, & in Deo illam collocare.

AX IESV CHRISTI, ô fili, sic semper in anima tua. Accipi epistolam R. V. qua indicat magna sibi à Domino immixta fuisse desideria occupandi voluntatem suam, solummodo in diligendo eum super omnia: in quem finem aliquot à me documenta requirit. Summopere lætor de his tam intensis desiderijs à Domino præstitis, at longe magis gaudebo, si ea executioni mandauerit. Idecirco animaduertat oportet: Gustus omnes, gaudia & affectus semper oriri in anima mediante affectu, & appetitu rerum quæ obijciuntur ei tanquam bonæ, conuenientes, & delectabiles, eo quod, ut ipsa putat, delectabiles sint, atque pretiosæ. Et iuxta hoc eius appetitus erga illas mouentur, ipsaque voluntas eas adipisci sperat, & in eis, cum præsentibus sunt, delectatur, timetque illas a-

mittere, & cum eas perdit, dolore afficitur. Vnde secundum affectus & delectationes rerum, alteratur anima, & fit inquieta. Ad annihilandum itaque, & mortificandum hos delectationum affectus, in rebus omnibus extra Deum, debet R. V. signanter notare; omne id de quo potest distincte gaudere voluntas, esse suaue ac delectabile, eo quod ipsa suaue esse arbitretur: porro nullas suaues ac delectabiles, in qua voluntas gaudere, & oblectari potest, est Deus. Nam sicut Deus subijci nequit apprehensionibus reliquarum potentiarum; ita neque subijci potest appetitibus & gustibus voluntatis. Etenim quem admodum anima non valet gustare Deum essentialiter in hac vita mortali, ita quæcunque suauitas & delectatio, quam percipit, Deus esse non potest, quantumuis sublimissima sit. quidquid enim voluntas distincte gustare & appetere valet, est in quantum id cognoscit sub ratione huius vel illius obiecti: cum igitur voluntas nunquam Deum gustauerit, prout in se est, neque sub aliqua eum appetitus apprehensione cognouerit, atque adeo nesciat qualis Deus in se sit; hinc

fit

B.
Joann
à Cru

Opera
mystic
NIV
129

ASA

fit quod ipsius gustus eum assequi nequeat, nec possunt ipsius esse, appetitus, & gustus, eo peruenire, ut Deum sciant desiderare, quippe qui ipsorum capacitatem excedit.

Constat itaque nullam rem distinctam earum, de quibus gaudere potest voluntas, esse Deum: ac propterea ut illi uniarur, debet seipsam euacuare, & auellere à quocunque inordinato affectu, appetitu, & gustu rerum omnium, de quibus distinctè gaudere potest, tam circa superiora, quam etiam inferiora, temporalia vel spiritualia; ut sic expurgata & emundata ab vniuersis gustibus, delectationibus & appetentibus inordinatis, tota simul cum affectibus suis, in amando Deum occupetur. Si enim voluntas potest aliquo modo comprehendere Deum, eique vniri, hoc non fit per aliquod medium ab appetitu comprehensibile, sed solum modo per amorem: iam vero cum suauitas, & delectatio, & quicquid aliud gustus, cuius voluntas est capax, non fit amor; sequitur nullum ex sapidis sentimentis esse posse medium aptum, ut voluntas Deo copuletur, sed tantum voluntatis operationem. longe quippe differt voluntatis operatio ab ipsius voluntatis sensu; per operationem enim quæ est amor, vnitur Deo, & in ipsum terminatur, non vero per apprehensionem, & sensum appetitus sui, qui tanquam finis ac terminus operationis in anima residet.

Possunt sentimenta, & motiua duntaxat, ad amandum deferuire, si voluntas ulterius progredi velit. Vnde lapida sentimenta non dirigunt ex se ad Deum animam, imo efficiunt ut ipsis insidendo hæreat: at vero operatio voluntatis, quæ est amare Deum, efficit ut anima in ipso solo ponat affectum, gaudium, gustum, voluptatem & amorem suum, prætermis-

omnibus, eum super omnia diligendo. Quare qui mouetur ad amandum Deum propter eam quam experitur suauitatem, eo ipso prætermittit hanc suauitatem, & amorem suum collocat in Deo, quem non sentit: si enim amorem collocat in suauitate & gustu quem percipit, relictendo & inhærendo illi, iam hoc esse amorem suum in Creatura, aut in re aliqua ad ipsam pertinente collocare, & motuum seu medium ut finem ac terminum sibi constituere, ac proinde opus voluntatis esse inutile & otiosum, quippe cum Deus incomprehensibilis sit & inaccessibleis, non debet voluntas suam operationem amoris (ut circa Deum versetur) collocare in eo quod ipsa tangere & appetitu apprehendere potest, sed in eo, quod is nec comprehendere nec attingere valet. Et sic voluntas amat quod certum ac verum est, iuxta beneplacitum fidei, in vacuitate & obscuritate sentimentorum suorum super illa omnia quæ ipsa potest percipere intellectu nominatum illius, credendo & amando, super omne id, quod potest intelligere. Vnde valde esset insipiens, qui deficiente suauitate & consolatione spirituali, putaret idcirco sibi deesse Deum: & dum ea afflueret, gauderet & exultaret, existimans propterea se habere Deum: & adhuc insipientior foret, si hanc in Deo suauitatem exquireret, gauderetque & inhæreret illi: Sic enim iam non requirit Deum, voluntate fundata in vacuitate fidei & charitatis, sed gustum & suauitatem spiritus (quæ quid creatum est) proprii gustus & appetitus ductum sequendo. Atque ita non diligeret patre DEUM super omnia (quod est veres omnes voluntatis in eo ponere) inhærens siquidem, & adhærens appetitu illi creaturæ, non ascendit vo-

EPISTOLA II.

Ad Moniales Carmelitas Discalceatas Oppidi
 Veas, vbi eas hortatur vt in silentio tam in-
 terno quam externo operentur.

voluntas super illam ad Deum, qui inaccessibilis est. Fieri enim nequaquam potest, vt voluntas pertingere possit ad fructum suauitate, & delectatione diuinæ vniõnis, neque suaves & amabiles Dei amplexus valet experiri, nisi in nuditate & vacante appetitus ab omni gustu peculiaris, tam superiori, quam etiam inferiori. Hoc enim indicare voluit Dauid, quando dixit: *Dilata os tuum, & implebo illud.* Sciendum est enim appetitum esse os voluntatis, quod tunc dilatatur, cum alicuius suauitatis buccella non impeditur, nec occupatur: cum enim appetitus circum aliquam versatur, eo ipso angustatur & restringitur: cum extra Deum nihil sit præter angustias, ac proinde vt anima recto tramite ad Deum tendat, eique vniatur, debet habere os voluntatis apertum, solummodo ipsi Deo, & à quacunque appetitus buccella auulsum, quo sic Deus illud impleat amore & suauitate sua. debet insuper hanc famem & sitim solius Dei habere, nec alia quauis re eam velle explete, quandoquidem Deum, sicuti est hic gustare nequit; imo etiam id quod gustari potest (si appetitus adsit) illius gustum præpedit. Id docuit Isaias cum ait: *Omnes sitiens venite ad aquas &c.* quo loco eos qui solum Deum sitiunt, nec habent argentum appetitus, ad satietatem diuinarum aquarum vniõnis Dei inuitat. Plurimum itaque conuenit expedire, vt R. V. si magna pace animæ suæ frui, atque ad perfectionem peruenire desiderat, voluntatem suam Deo omnino consecret, quo sic cum illo vniatur, & nullo modo circa terrena, viliã, & abiecta occupetur. Diuina Maiestas, tam spirituales ac sanctum faciat, sicut ipse opto. Segobrida 14. Aprilis.

Fr. Ioannes à Cruce

IESVS MARIA sit in animabus vestris, Charissimæ in Christo filia, maxima mihi cõsolationis occasio fuit epistola Charitatum VV. Dominus ipse vobis retribuat, quod literas ad vos non miserim, non fuit voluntatis defectus, vere enim maius vestrum bonum desidero; sed quod satis multa dicta & scripta esse iudicarem ad operandum, quod est maxime necessarium. id enim quod desideratur, si tamen aliquid desideratur, non est loqui vel scribere (hoc enim frequenter abundat) sed tacere & operari; præterquam quod loqui distrahit, tacere vero & operari recolligit, & vires tribuit spiritui. itaque postquam aliquis scit ea quæ ad spirituales suum profectum sibi dicta sunt, non indiget ultra audire & loqui, sed in silentio, & solitudine serio illud operari, cum humilitate, charitate, & sui ipsius contemptu, absque eo quod alias res nouas statim inquirat, id enim solum deseruit ad satisfaciendum appetitui in exterioribus (imò nec sic illi satisfacit) spiritum vero debile, vacuum & virtute interna destitutum internam relinquendum. Et inde prouenit quod nec vnum, nec alterum proficit. Sicut nec prodest cibus, nondum perfecta prioris cibi digestionem: ex eo namque quod calor naturalis diuiditur, & circa vtrumque versatur, sufficientem virtutem non habet vt illos in aliti substantiam conuertat: ac proinde infirmitates, & morbi generantur. Multum interest, Charissimæ filia, vt spiritum cautè subducamus Dæmonis, ac sensualitatis astibus: secus enim plurimum nos defecisse inaduertenter comperimus, & à Christi

M m m virtut-

is
ce